

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nancy Tucker
THE FIRST DAY OF SPRING

Copyright © by Nancy Tucker 2021
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04331-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NENSI TAKER

**PRVI
DAN
PROLEĆA**

Prevela Ana Anastasijević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Za moju mamu

KRISI

Danas sam ubila malenog dečaka. Stezala sam mu ruke oko vrata i osećala kako mu krv snažno struji ispod mojih palčeva. Koprcao se i šutirao me; osetila sam gadan bol kada me je kolenom tresnuo u stomak. Urliknula sam. Pa stisnula jače. Koža nam je postala klizava od znoja, ali nisam popuštala; stiskala sam i stiskala sve dok mi nokti nisu pobeleli. Bilo je lakše nego što sam mislila da će biti. Nije mu trebalo dugo da prestane da se rita. Kada mu je boja lica postala slična boji mlečnog želea, sela sam na pete i rukovala se sa sobom. A sva snaga beše mi iščilela iz šaka. Stavila sam ih oko svog vrata, iznad Adamove jabučice. Krv mi je moćno strujala pod palčevima. *Ovde sam, ovde sam, ovde sam.*

Posle sam otišla po Lindu jer je ostalo još mnogo vremena do čaja. Popele smo se navrh brda, pravile stoj na rukama pored kamenog zida i uživale u dodiru zemlje i trave s dlanovima. Haljine su nam padale preko lica, a vetar nam je hladio noge. Jedna žena protrčala je pored nas, Donina mama, a goleme dojke su joj poskakivale gore-dole. Linda spusti noge na zemlju i stade pored mene, pa smo je zajedno gledale kako trči niz ulicu. Ispuštala je zvuke slične mačjem urlikanju, koji su remetili popodnevnu tišinu.

„Zašto plače?“ upita Linda.

„Ne znam“, odgovorih. A znala sam.

Donina majka nestade iza ugla na kraju ulice i njeni jauci postali su slabiji, daleki. Kad se vratila, oko nje je bila grupa majki koje su žurile dok su im braon cipele u ritmu udarale po putu. Majkl je bio s njima,

ali nije mogao da ih prati. Pošto su prošle pored nas, on je već bio ostao daleko iza njih i isprekidano je dahtao. Onda se njegova majka vrati, povuče ga za ruku i on pade. Videle smo prskanje krvi boje maline, a njegov urlik zaparao je vazduh. Majka ga podiže u naručje, osloni na veliki kuk i nastavi da trči, trči, trči.

Kad su majke protutnjale pored nas kao krdo i ostavile nas ga gledamo leđa njihovih džemperama i široke zadnjice što su se ljuljale tamo-amo, uhvatih Lindu za ruku i požurismo za njima. Na kraju puta smo videle kako Ričard izlazi iz radnje sa bombonama u jednoj i Polom u drugoj ruci. Video je kako trčimo za majkama, pa i on pođe za nama. Poli se nije dopadalo to što je Ričard vuče za sobom i počela je da ga grize, pa je Linda podiže i nastavi da juri s njom u rukama. Poli su noge bile štraftaste tamo gde joj se prelivalo salo. Visile su iz natopljenih pelena, koje su se svakim korakom spuštale sve niže i niže.

Čule smo gužvu i pre nego što smo je videle: usplahirenu mešavinu uzdah, psovki i ženskog naricanja. Devojčice su jecale. Bebe su plakale. Iza ugla čitav oblak ljudi sjatio se oko plave kuće. Linda više nije bila pored mene jer je Polini pelena spala na kraju Ulice Kopli, pa je ona zastala ne bi li je vratila na mesto. Nisam je čekala. Potrčala sam napred, dalje od snopa usplahirenih majki. Pravo u oblak. Kad sam stigla do sredine, morala sam da čučnem i da se probijem dalje kroz vrela tela, a kad ih više nije bilo oko mene, ugledala sam krupnog čoveka kako stoji na vratima s mrtvim dečakom u rukama.

Iz zadnjeg dela gomile začula se buka i ja pogledom po zemlji počeh da tražim nekakvu lisicu jer je to bio zvuk koji ova životinja ispušta kada joj se trn zabije u šapu, zvuk kao da nekome utroba kulja iz usta. A onda se oblak rastavi i razide, pa ljudi popadaše jedni preko drugih. I mene su gurnuli i onda sam kroz noge drugih posmatrala kako Stivenova majka ide prema čoveku na vratima. Utroba joj je izlazila na usta kroz urlik. Uzela je dečka od njega i onda se jauci pretvoriše u reči: „Moj dečko, moj dečko, moj dečko.“ Potom se sruči na stepenik, ne mareći što joj se suknja zadigla sve do struka i što joj svi vide gaće. Privila je Stivena uz sebe, a ja pomislih da je dobro što je on već mrtav,

Prvi dan proleća

jer da nije, sigurno bi se ugušio u naborima njenih grudi i stomaka. Nisam mogla da mu vidim lice. Nije ni bilo važno. Već sam znala kako izgleda – sivo kao bolesna jetra, sa izbečenim očima, sličnim lopticama. Prestao je da trepće. To sam primetila još kad sam ga ubila. I bilo mi je čudno što neko tako dugo nije trepnuo. Pokušala sam da ne zatvaram kapke, ali su me očne jabučice jako pekle. Njegova majka ga je milovala po kosi i urlala, a Donina mama se probila kroz gomilu i kleknula pored nje, pa za njom Ričardova mama, i Majklova, a onda se oko njih sjatiše i ostale majke, i potom su sve zajedno plakale. Nisam shvatala zašto plaču. Nisu njihova deca bila mrtva.

Lindi i Poli je trebalo prilično vremena da nas stignu. Linda je stajala u dvorištu plave kuće s mokrom pelenom u ruci.

„Da ne znaš možda kako da joj ovo ponovo stavimo?“, upita Linda i pruži mi pelenu. Nisam odgovorila, samo sam se okrenula da posmatram hor majki što su zavijale. „Šta se događa?“, upita ona.

„Stiven je tamo“, odgovorih.

„Bio je u plavoj kući?“, upita ona.

„Umro je u plavoj kući“, odgovorih ja. „Sada ga je majka našla, ali on je i dalje mrtav.“

„Kako je umro?“, upita ona.

„Ne znam“, rekoh. A znala sam.

Polu sede na zemlju pored mene, a gola guza utonu joj u prašinu. Pipala je bucmastim ručicama naokolo dok nije našla kamenčić, a onda ga pažljivo pojela. Linda je sela pored mene i gledala majke. Pola pojede još tri kamenčića. Ljudi su se domunđavali, šaputali i plakali, a Stivenova majka ostala je skrivena iza hrpe grudi i džemperu. I Suzan je bila tamo. Stivenova sestra. Stajala je podalje od majki, podalje od gužve. Činilo mi se kao da je niko sem mene ne primećuje. Kao da je duh.

Kad je sunce počelo da zalazi, Polina mama priđe, podiže Polu, izvadi joj kamenčić iz usta i odnese je kući. I Linda je morala da krene, rekla je kako je majka čeka sa čajem na stolu. Pitala je da li idem i ja, ali rekla sam joj da neću. Bila sam tamo i kad se jedan auto zaustavio u blizini, a iz njega izašla dva policajca, visoka i pametna, sa sjajnom

dugmadi na uniformi. Jedan od njih je kleknuo i razgovarao sa Stivenovom majkom, ali nisam mogla da ih čujem čak ni kad sam zatvorila oči i stisnula zube, onako kako mi je obično pomagalo da čujem ono što su odrasli želeli da zadrže u tajnosti. Drugi je ušao u plavu kuću. Posmatrala sam ga kako se šunja po sobama u prizemlju i mislila kako bih mogla da viknem: „Ubila sam ga gore, *na spratu*. Morate da pogledate gore.“ Ugrizla sam jako usne. Nisam htela da kvarim igru.

Želela sam da ostanem i gledam bar dok policajac ne ode na pravo mesto, ali gospodin Higs iz broja 35 rekao mi je da treba da idem. Kad sam ustala, koža mi je bila izbrazdana i izgužvana od zemlje. Stojeći sam bolje videla Stivena. Ruke su mu visile preko majčine ruke; jedna cipela mu je spala i kolena su mu bila blatnjava. Suzan je osim mene bila tamo jedino dete, zato što je kod kuće niko nije čekao. Ruke su joj bile prekrštene preko grudi i držala se za ramena kao da grli samu sebe ili se pridržava da se ne raspadne u komade. Izgledala je mršavo i blistavo. Kad je sklonila kosu s lica i videla me, htela sam da joj mahnem, ali me gospodin Higs uhvati za lakat.

„Hajde, devojčice“, reče on. „Vreme je da idemo.“ Izmigoljih se iz njegovog stiska. Mislila sam da će me samo oterati, ali pratio me je sve do ulice, i sve vreme tik iza mene. Mogla sam da čujem njegovo disanje; teško i brektavo. Osećala sam kao da mi puževi ostavljaju sluzav trag po koži.

„Pogledaj nebo“, reče on i pokaza iznad naših glava. Podigla sam pogled. Nebo je bilo sasvim plavo.

„Aha“, uzvratih.

„Prvi dan proleća“, reče on.

„Aha“, odvratih.

„Prvi je dan proleća, a maleni dečkić leži mrtav“, reče on. Pa glasno coku jezikom.

„Aha“, ponovih ja. „Mrtav.“

„Nisi uplašena, devojčice?“, upita on. Popeh se na zid koji okružuje baštu gospodina Vorena. „Znaš, policija će ovo da reši. Nemaš čega da se plašiš.“

Prvi dan proleća

„Ja se ničega ne plašim“, odvratih.

Kad sam stigla do kraja zida, skočih, pa otrčah kući. Išla sam prečicom, onom gde morate da se provučete kroz rupu u ogradi parkinga. Nisam mogla tuda da prođem kad sam bila s Lindom jer ona nije mogla da se provuče kroz procep, ali ja sam prošla kao od šale. Ljudi su uvek govorili da sam sitna za jednu osmogodišnjakinju.

U kući nije gorelo nikakvo svetlo. Zatvorila sam vrata za sobom i pritisla prekidač, ali se ništa nije dogodilo. Nije bilo struje. Mrzela sam kada nema struje. To je značilo da televizor neće raditi, i da je kuća *mračna mračna mračna*, i da nema načina da dođe svetlo, a ja sam se plašila onoga što ne mogu da vidim. Nekoliko trenutaka sam stajala mirno u hodniku i očekivala da čujem mamu. Nisam ni mislila da će i tata biti kod kuće, ali sam se upinjala da čujem i njega i ćulila sam uši kao da bih nekom čarolijom mogla da ih prizovem, samo ako dovoljno pažljivo slušam. Sve je bilo mirno. Mamina tašna je bila na patosu pored stepenica i u njoj sam našla pakovanje biskvita. Bio je to moj omiljeni keks – onaj što ima boju peska i prošaran je suvim grožđem – koji sam pojela ležeći u krevetu i žvaćući postrance da izbegnem pokvareni zub. Kad sam pojela i poslednji keks, ispružila sam ruke iznad glave i raširila prste da budu kao morske zvezde. Čekala sam sve dok mi sva krv nije sišla iz njih, a onda sam ih spustila i pomilovala se po licu. Ruke su mi bile toliko utrnute kao da su tuđe, a osećaj da mi neko drugi mazi lice takođe je bio čudan. Kad su se povratile u uobičajeno stanje, stavila sam dlanove na obraze i provirila kroz prste, kao kad se viri u igri žmurke.

Kladim se da me ne vidiš, kladim se da ne možeš da me nađeš, kladim se da ne možeš da me uhvatiš.

Te noći sam se probudila dok su svi ostali spavali. Ležala sam mirno u krevetu. Pomislila sam da je mama zalupila ulazna vrata, zato što me je to najčešće budilo noću, ili da sam se možda upiščila u krevet, ali čaršav je bio suv, a u prizemlju se ništa nije čulo. Nisam osećala bolove

u nogama. Pipnula sam stomak, grudi, grlo. Sećanje je bilo poput pada putera na vreo tiganj. Penušavo i ispunjeno cvrčanjem.

Danas sam ubila malog dečka. Namamila sam ga da pođe za mnom kroz sokake i stavila mu ruke oko vrata u plavoj kući. Nastavila sam da ga stežem i kada nam je koža postala klizava od znoja. Umro je pod mnom i sto miliona ljudi je gledalo kako ga visok, jak muškarac predaje njegovoj majci.

Osećala sam penušanje u stomaku kad god bih se setila te sočne tajne, kao da mi se šerbet razliva po crevima. A ispod toga bilo je još nešto, nešto čvršće i slično metalu. Ignorivala sam to. Usmerila bih se na ono penušanje. Na šištanje i zujanje.

Pošto sam se prisetila kako sam ubila Stivena, postala sam suviše uzbuđena da bih se vratila da spavam, pa sam se iskrala iz kreveta i na prstima izašla iz sobe. Ispred mamine sobe sam zastala i zadržala dah, ali su vrata bila zatvorena i ništa nisam mogla da čujem kroz njih. Daskе na podu bile su hladne ispod mojih bosih bogu i ja se osetih nekako šuplje i kao da sam prebledela. Keks sam davno pojela. U kuhinji nikad nije bilo ničega, iako je najvažnije za jednu kuhinju da u njoj bude hrane, ali sam ipak otišla da proverim. Popela sam se na radnu površinu, pootvarala sve kredence i u onom pored šporeta našla papirnu kesu sa šećerom, pa sam je stavila pod mišku.

Dok sam okretala kvaku na ulaznim vratima, morala sam da budem vrlo pažljiva jer je škljocala ukoliko se prebrzo okrene, a ako je mama spavala u svojoj sobi, nisam htela da je probudim. Stavila sam otirač preko praga, pa čvrsto povukla vrata preko njega tako da su se zaglavila, ali se nisu zatvorila. To je mama radila da ja ne bih lupala kada se vraćam iz škole. Od noćnog vazduha mi se ohladio svaki delić kože ispod spavaćice i prošla me je jeza. Dugo sam stajala ispred kapije i gledala niz pustu ulicu; osećala sam se kao da sam jedina osoba na svetu.

A ranije, tamo ispred plave kuće, čula sam da je jedna od majki rekla kako ulica više nikada neće biti ista. Držala je glavu na ramenu druge majke i natapala njen džemper suzama. „Nikada više neće biti isto“, rekla je. „Neće posle ovako nečeg. Ne pošto je neko došao i uradio nešto

ovakvo. Kako možemo da se osećamo bezbedno kad znamo da je takav jedan đavo na našim ulicama? Kako možemo da verujemo da su nam deca bezbedna kada je đavo među nama? Kada je đavo među nama?“ Zasijala sam od samog sećanja na to. Ulice više nikada neće biti iste. Nekada su bile sigurne, e, al' sad više nisu, i sve to zbog jedne osobe, zbog jednog jutra, zbog jednog trenu. Sve to zbog mene.

Trotoar je bio hrapav i grebao mi je stopala, ali nisam marila. Rešila sam da odšetam do crkve jer se ona nalazila na vrhu brda i odande su mogle da se vide sve ulice. Pogled mi je bio prikovan za zvonik dok sam hodala: šiljat zvonik na nebu, nalik zimzelenom drvetu. Kada sam se popela na vrh, uzverala sam se na zid pored statue anđela i okrenula se da posmatram kuće koje su ličile na kutije šibica. Stomak mi je zakrčao i ja olizah prst, pa ga gurnuh u kesu sa šećerom i posisah ga. Uradila sam to još jednom i još jednom dok pokvareni zub nije počeo da bridi i dok mi grubi kristalići nisu odrali unutrašnjost usana. Osećala sam se kao duh anđela dok sam tako stajala na zidu u beloj spavaćici i jela šećer iz papirne kese. Niko me nije video, ali ja sam i dalje bila tamo. Bila sam praktično Bog.

„Znači, samo toliko je nedostajalo“, pomislila sam. „To je sve što je bilo potrebno da se osećam kao da imam svu moć na svetu. Jedno jutro, jedan trenutak, jedan plavokosi dečkić. To uopšte nije bilo mnogo.“

Vetar mi je podigao spavaćicu i osetila sam da bi me podigao u nebo da me nešto nije čvrsto držalo prikovanu za zemlju.

„Uskoro se više neću ovako osećati“ pomislila sam. To je bilo ono što me je držalo na tlu. „Ubrzo će se sve vratiti u normalu. Zaboraviću kako je to imati ruke dovoljno jake da istisnu sav život iz nekoga. Zaboraviću kakav je to osećaj biti Bog.“

Sledeća misao bila je kao glas koji se pojavio u mojoj glavi.

„Moram to da osetim ponovo. Moram to opet da uradim.“

Vreme između toga što sam već jednom uradila i sledećeg puta odjednom je bilo kao označeno na satu čije su skazaljke otkucavale sekunde. Videla sam kako taj sat kuca, čula kako kuca, osećala kako kuca. Sat je bio posebna tajna, samo za mene. Ljudi će sedeti pored mene u

učionici, prolaziti pored mene na ulici, igrati se sa mnom na igralištu, i neće znati ko sam ja u stvari, ali ja ću znati jer će me njegovi otkucaji stalno na to podsećati. A kada skazaljke budu obrnule ceo krug i našle se na dvanaest – desiće se ponovo. Uradiću to opet.

Prsti i pete su mi se ukočili od zime, pa sam krenula prema kući. Osećala sam se još lakšom nego kada sam pošla i znala sam da to nije samo zbog toga što sad idem nizbrdo, a ne uzbrdo. Bilo je to zato što sam imala plan. Ulazna vrata su još bila zaglavljena otiračem i ja ih tiho zatvorih za sobom. Vratila sam šećer u kuhinju i popela se uz stepenice. Sve je i dalje bilo tiho. Sve je i dalje bilo u mraku. U krevetu sam podvukla kolena pod spavaćicu i stavila dlanove ispod miški. Bila sam vrlo hladna, ali i vrlo stvarna. Svaki delić mog tela imao je sopstvene otkucaje srca, sopstveni sat.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

DŽULIJA

„Danas je prvi dan proleća“, reče Moli prelazeći dlanovima po zidiću okrenutom prema moru.

„Nemoj to da radiš.“

Ona podiže ruku i poče da liže mrvice isitnjenog betona. Povukoh je za rukav.

„Nemoj“, rekoh. „Prljavo je.“

Ispred nas žena uhvati dečkića oko struka i podiže ga uz tiho roptanje. On poče da hoda po zidiću s rukama široko raširenim i podignutog lica kako bi uhvatio so u vazduhu.

„Mama!“, uzviknu on. „Gledaj me!“

„Neverovatno, dušo“, odgovori ona tražeći nešto po tašni. Nas dve smo posmatrale dečaka. Gledale smo kako dolazi do kraja zida, napet, i kako skače ženi u ruke. Ona ga poljubi u obraz i spusti na zemlju.

„Nije pao“, reče Moli.

„Ne“, odgovorila sam. „Nije.“

Nisam je videla kada se popela na zid u petak – gledala sam u drugu majku i njenu ćerku. Šetale su s prepletenim prstima i lenjo mahale rukama, a ja sam se pitala kako bi to bilo da su Molini prsti prepleteni s mojim. Njeni prstići bili su mali i tanki, kao šibice prekrivene kožom. Zamišljala sam kako bi se uklopili u moju šaku.

„Gledaj!“, viknu ona. Kada sam se okrenula, videla sam da balansira na vrhu zida. „Gledaj!“, ponovo je viknula. Nije mislila: *Gledaj*. Mislila je: *Učini nešto*.

„Siđi“, rekoħ. Prišla sam zidu i podigla ruke. „Ne možeš da budeš gore. Nije bezbedno. Rekla sam ti.“

„Mogu ja to“, odgovori ona.

„Siđi, Moli“, odvratih.

Nije odgovorila i nije se spustila u moje naručje, pa sam je povukla za ruku. Nisam je jako povukla, htela sam da je uhvatim. Zakevtala je dok je letela napred i ja je zgrabih za kaputić, ali mi on iskliznu iz ruke dok je padala na zemlju. Začulo se krckanje. Blenula je naviše u mene sa ustima skupljenim u malo o i mene obli ledeni znoj. Vrisak tišine prolomio se pre nego što je zaplakala, a ono što se začulo bio je tanak, zbunjeni jauk. Ruka joj je mlitavo visila u rukavu kaputa.

Osetila sam da je neko iza mene. Okrenuh se i ugledah ženu i devojčicu koje su šetale prepletenih prstiju. Žena nije pitala šta se desilo ili da li možda želim njenu pomoć; samo je kleknula pored Moli, stavila joj jednu ruku na ručni zglob, a drugu na leđa i upitala: „Boli li te ovde, dušo?“ Dok sam pomerala jezik u ustima, zvučao je kao koraci po trotoaru. Osećala sam ukus tepiha u njima. Htela sam da cimmem ženu za kragnu i da zahtevam da mi kaže gde je naučila šta treba da radi kada dete padne sa zida, ali nisam mogla da govorim. Grlo mi je blokirao potisnut vrisak.

„Idem u neku od onih kuća da telefoniram“, reče žena i pokaza na niz koliba pored obale. Otrčala je pre nego što sam stigla da je pitam hoće li zvati hitnu pomoć ili policiju. Kleknuh pored Moli i stavih joj jednu ruku na leđa, a drugu na šaku. Zglob joj je bio beo i voštan, a ja poželeh da ima krvi. Krv je iskrena – mastan trag na koži i miris metala i kasapnice. Molina ruka je bila živa spolja, ali mrtva iznutra i ja spustih njen rukav kako bih mogla da se pretvaram da krvari. Dok je žena klečala, mrmljala je nešto, ali nisam mogla da čujem šta, pa nisam mogla da je imitiram i nisam znala šta bih rekla. Slušala sam kako galebovi kriče iznad nas i trudila se da ne čujem kako Moli plače pored mene.

Najzad žena dotrča nazad s kesom smrznutog graška umotanom u krpu. Rekla bih da se odlično zabavljala.

Prvi dan proleća

„Evo“, reče ona i pogleda me kao da hoće da kaže: „Evo, vratila sam se, sad možeš da se skloniš s puta.“ I ja se sklonih s puta. „Naišla sam na divnu gospođu u prvoj kući“, nastavi ona. „Hitna pomoć stiže. Rekli su da možemo da je dovezemo, ali ja nemam automobil. Hajde da stavimo ovo na tvoj jadni zglob, dušo.“ Ona postavi grašak kao jastuk i spusti Molinu ruku na njega. Nisam je pitala otkud zna da ni ja nemam automobil zato što nema smisla ljutiti se na ljude što su pretpostavili nešto što je tačno.

Kada se začula sirena hitne pomoći, žena skloni Moli kosu iza uвета i reče: „Evo, dušo, došli su da ti pomognu.“ Gledala sam kako se beli kombi zaustavlja, kako iz njega izlaze dva iscerena tehničara i kako idu prema nama bez preterane žurbe. Bili su zdepasti i zamorno poletni. Kada su shvatili da žena nije Molina majka, nego da sam to ja, da sam joj ja mama uprkos tome što stojim kao strašilo dok je druga žena teši, odvedoše nas do vozila. Žena nam mahnu dok smo se pele uz metalne stepenice.

„Srećno!“; doviknu ona. Nisam ništa odgovorila jer nisam mogla da kažem jedino o čemu sam mislila: „Koliko si videla?“

Bolničar me smesti pored Moli i reče: „Evo. Mama može da te drži za zdravu ruku dok idemo prema bolnici da vidimo šta je s onom drugom, znaš.“ Trebalo nam je petnaest minuta da stignemo do bolnice. Bilo mi je potrebno četrnaest minuta da pružim ruku prema Molinoj i lako je potapšem dvaput. Prestala je da plače. Bale su joj se osušile iznad gornje usne kao peščani put.

Bolnica je bila puna pregrada s krevetima i ljudi u platnenim odelima. Jedan od njih mi je pokazao rendgenski snimak Molinog zgloba, gde se videla slomljena kost okružena praznim crnim prostorom. Htela sam da pitam: „Je li to normalno? Da li i rendgenski snimci druge dece tako izgledaju? Sigurno nisu svi ljudi takvi – ne tako ispunjeni praznim prostorom? Da li je to zato što je moja ćerka?“ Nisam ništa pitala. Nisam ništa rekla. U ušima mi je zujalo kao da se talasi s plaže razbijaju o moju glavu. Kada nam je lekar objasnio da je u pitanju prelom, otišao je i dugo nas ostavio same u jednoj od pregrada. Dala sam Moli čokoladne

kuglice iz ljubičaste kesice koju sam imala u torbi za hitne slučajeve. Činilo se da uživa da leži u krevetu i pušta me da joj spuštam jednu po jednu kuglicu na jezik. To što sam je hranila značilo je da mogu da joj dajem slatkiše u neprekidnom nizu, dakle bez pauza tokom kojih bismo možda morale da razgovaramo.

Baš kada sam pomislila da su zaboravili na nas ili rešili da nas puste da istrunemo između dva paravana kao kaznu za ono što sam uradila, pojavi se drugi doktor s medicinskom sestrom. Seo je preko puta mene s papirom prikačenim na belu metalnu tablu dok je ona stavljala Moli gips.

„Dobro“, reče on, „možete li da mi kažete kako se tačno ovo dogodilo?“

„Hodala je po zidu“, odgovorih. „To joj nije dozvoljeno. I ona zna da to nije dozvoljeno. Jednostavno se popela dok nisam gledala. Ali ja obično gledam.“

„Razumem“, reče on. Zapisao je nešto na papir, ali ga je držao uspravno, pa nisam mogla da vidim šta. „Hodala je po zidu. I šta se onda desilo?“

„Saplela se“, odgovorih. „Rekla sam joj da siđe i ona se saplela. Pokušala sam da je uhvatim, ali nisam uspeła.“

„U redu“, reče on.

„Nije joj dozvoljeno da se penje na taj zid“, nastavih. „Zna da ne sme. Nikada se pre nije pela na njega. Mislim da je to zbog toga što je tek pošla u školu, pre nekoliko meseci. Druga deca rade ono što njoj nije dozvoljeno i ona ih imitira. Nikada ranije nije bila povređena.“

„Naravno“, reče on, ali više nije zapisivao. Pogledao me je čudno, suženim očima. Nastavio je da me gleda kada je rekao: „Moli? Da li je tačno ovo što je mama ispričala? O tome kako si povredila zglob?“

„Šta?“, uzvratih Moli. Sestra joj je dala nešto da se igra – sat u torbici u obliku bubamare čija su se krila otvarala i zatvarala – i bila je suviše zauzeta da bi čula šta sam rekla. Odjednom sam postala svesna bala na njenim usnama, raščupane kose koja je ispala iz pletenica i fleka na kragni školskog džempera.

Prvi dan proleća

„Kako si povredila zglob?“, upita lekar i privuče stolicu bliže njoj.

„Upravo sam vam rekla“, kazah. Nešto čelično bubnjalo mi je u grlu. On se okrenu prema meni kao da mu je vrat ukočen i kao da je vrlo ljut što ga teram da se okreće.

„Znam“, uzvрати on, „ali želim to da čujem i od Moli. Da budemo sigurni.“

„Hodala sam po zidu“, reče ona. „I onda sam pala.“

„Zašto si pala?“

„Samo sam pala“, odgovori ona. „Saplela sam se.“

On zapisa to na papir. Bio je razočaran. Bila sam sigurna da jeste. Nisam znala da li da odahnem jer je Moli slagala ili da budem užasnuta time što je znala da treba da laže. Pogledala sam u svoje ruke sklopljene na krilu i pretvarala se da je jedna od njih njena.

Ostale smo u kabini sve dok joj nisu stavili gips i stavili joj povez za ruku oko vrata. Sestra mi je objasnila da ne sme da ga kvasi, da ne treba da ide na sport i da se javimo lekaru opšte prakse ukoliko prsti počnu da joj otiču, pa ja klimnuh glavom, i zakopčah joj kaputić, pretvarajući se da gips ne postoji.

Kada su nas pustili da odemo, bilo je skoro osam. Napolju je bilo mračno. Nisam pogledala na sat otkad sam uzela Moli iz škole, što je verovatno najduži period da nisam pogledala na njega otkad se ona rodila. Nismo se vratile u stan u petnaest do četiri, užinale u četiri, čitale knjigu u pola pet, gledale *Plavog Petra* u pet, ni pile čaj u pola šest. Naš krhki raspored bio je slomljen, kao i Moli. Eto šta se desi kad nisam koncentrisana.

„Znaš li kako znam da je prvi dan proleća?“, upita Moli. „Zato što nam je gospođica King rekla. Zbog toga smo napravili krune od cveća.“

„Ah“, odgovorih. „Da.“ Prethodnog dana je izašla iz škole sa oreolom od kartona u boji i lopticama od vate, koji joj je klizio niz glavu dok smo hodale, sve dok joj se nije obesio oko vrata kao ružan, neefikasan šal. Nisam rizikovala da pitam šta je to. Dugo joj je trebalo da mi oprost

što sam mislila da je njena jelka od papira vulkan. „Bila je to baš lepa cvetna kruna“, dodadoh.

„Gospođica King je rekla da je najbolja u odeljenju“, kaza ona. „Baš je fina, zar ne?“

„Pravi je anđeo“, odgovorih ja.

Bilo je teško zamisliti ružniju cvetnu krunu od ove koja je sada stajala na Molinoj polici. Pomislila sam da su onda druga deca verovatno zalepila papir preko lica.

„Ako je prvi dan proleća, da li to znači da će mi sada biti toplije?“, upita ona.

„Ne znam“, odgovorih. Vetar koji je duvao s mora bio je tako hladan da nikako nisam mogla da zamislim da će ikad ponovo biti toplo. Moli je vukla cipele po putu i uzdahnula.

„Pitaću gospođicu King“, reče ona. „Ona će znati. Ona sve zna. Tako je pametna, zar ne?“

„Genije“, uzvratih.

Pritisla sam kapke prstima. Bili su kao latice cveća: meki, krzneni i blago natečeni. Bol se pojačao dok smo gledale neko dete kako se šećka po zidu, pulsirao mi je na licu kao vrelo motorno ulje i nije prestajao. Rezak, brujeći bol. Gnječila sam vrhove jagodica dok nisam osećala samo pritisak.

„Možemo li u igraonicu posle škole?“, upita Moli. Gledala je pored mene, i pored niza kamiona što prodaju hamburgere, u zatvoreni zabavni park. Zvuk mašine s voćem dopirao je do nas – zveckanje novčića koji je progutala.

„Možemo li da idemo u igraonicu“, uzvratih.

„Ja sam tebe to pitala“, odvrati ona. „Možemo li? Imam novčiće.“ Ona izvadi četiri penija i nekoliko šarenih žetona iz džepa i pokaza mi ih.

„Ne“, odgovorih. „Požuri, zakasnićemo.“

Ne bismo zakasnile. Nikada ne kasnimo. Izlazimo iz stana svakog jutra tačno u osam i stižemo u školu u osam i petnaest, pre nego što većina dece završi doručak. Kada bismo krenule kasnije, rizikovale bismo da usput sretnemo druge majke koje zazjavaju i puštaju svoju decu